

Woningbeleid in Vlaanderen: geen schuifspelletje!

Antwoord Griet Coppé op artikel Mercedes Van Volcem (HLN 15/12/2010)

Dat er in Vlaanderen een grote nood is aan betaalbare middelgrote woningen, is een open deur intrappen. De wachtlijsten bij sociale huisvestingsmaatschappijen, de druk op de privéhuurmarkt, de navenante prijsopwaardering voor woningen de laatste 10 jaar, ... spreken voor zich.

Het is aan politici om oplossingen te zoeken voor grondige structurele sociale noden die het samenleven moeilijk maken. Het strekt mevr. Van Volcem tot eer dat ze een poging doet om het probleem van de te lange wachtlijsten voor een sociale woning 'op te lossen'.

Maar wat zij voorstelt, is niet meer of minder het laten 'oplossen' van een groep huurders van een sociale woning. Wat zij voorstelt, komt neer op een financieel-etnische zuivering binnen de groep sociale woningbewoners.

Haar voorstel houdt in dat wie intussen over meer dan 23.000 € jaarinkomen beschikt, weg moet uit de sociale woning die ze betrekken. Op het eerste zicht een zeer sociale maatregel: zo komt er namelijk ruimte vrij voor mensen met minder inkomen die hopeloos op zoek zijn naar een woning. Maar wat betekent zo'n maatregel in concreto?

Valkuil van bestaansonzekerheid

Eerst even de feiten: sociaal huren kan met een netto belastbaar inkomen van maximaal 28.182 euro voor een gezin of maximaal 18.788 euro voor een alleenstaande, verhoogd met 1.575 euro per persoon ten laste. Een netto belastbaar inkomen van 28.000 euro betekent niet direct een leven à la Lady Gaga. Eerst en vooral is de huurprijs van een sociale woning inkomengerelateerd en gaat dit vlug naar een 500 euro per maand in deze groep. Dat betekent dat het gezin in kwestie maximaal zo'n 1.500 euro per maand overhoudt om de andere (leef)kosten te betalen. Voor een gezin met 2 kinderen is dat wel alert rekenen. Misschien dat net door het huren van een sociale woning, het gezin marge vindt om volwaardig te participeren in onze maatschappij, ook in deze consumptiemaatschappij waar liberalen sowieso oog voor hebben.

Bovendien is in deze tijden van economisch fluctuerende bewegingen, een job als werknemer nooit zeker. Vraag het maar aan de arbeiders van Opel Antwerpen. Vraag het maar aan de arbeiders en

bedienden van de vele KMO's die de laatste jaren failliet gingen. Wat niet is, kan worden. Maar wat is, kan ook tot niets worden.

Dan is het belangrijk om deze groep niet direct in de valkuil van bestaansonzekerheid te loodsen. Want dan wordt het probleem niet kleiner, maar nog groter.

En verder spreken we niet eens over de sociale impact van een gedwongen verhuis wegens 'te goed verdienen'. Betekent dit dat deze politica voorstander is van sociale woonwijken als gestigmatiseerd getto van 'down under' 28.000 euro? Leuk is anders.

En wat met het sociale netwerk dat werd opgebouwd in de wijk? De burens, de vriendjes van dochterlief, de wisselwerking met andere generaties? Is het net niet belangrijk diversiteit ook binnen buurten van sociale woningbouw te stimuleren?

Tot slot... een kleine final touch.

Waar naartoe? Waar vinden deze mensen niet ver van de buurt die ze kennen, een woning die voor dit – naar uw mening – riant inkomen een betaalbare huurwoning op de privémarkt? Leg maar eens 800 euro opzij per maand voor het dak boven je hoofd en hou er nog 1000 over. De armoede lonkt.

En wat dan? Terugkeren op de te lange wachtlijst van de sociale huisvestingsmaatschappij?

Laten we de problemen grondig aanpakken. Laten we via het Decreet Grond- en Pandenbeleid zo snel mogelijk veel sociale woningen bijbouwen, zonder onnodige administratieve vertragingen. Laten we woningen bouwen, even divers als het wachtende publiek.

Maar laten we geen schuifspelletjes spelen.

'Blokken' is een leuke quiz, en kinderen bouwen huizen met blokken. Ook leuk.

Maar het woningprobleem in Vlaanderen is noch een quiz noch een kinderspel. Het is een ernstig probleem dat om ernstige oplossingen vraagt.

Griet Coppé, 15 december 2010